

Melinda Ivanov

ZVEZDOCSKA

I.

Egy átlényegült buddhista végtelen nyugalomával lenyelem a kávémat, és nem köpöm az íróasztalra, pedig minden okom meg lenne rá elvileg. Na de mégis. Az olyan modortalan.

Ráemelem világszép csillagszemeim a volt főnökömre, és kedvesen mosolygok.

– Ez lehetetlen. – világosítom fel jótékonyan.

Sajnos, nem hatom meg vele. Erőteljesen biccent, és tovább sarkosítja az asztalán lévő dossziékat, amíg Cucorka, az adminisztrátor, enyhe pírral az arcán tovább keresgél a feljegyzett telefonszámok között.

– Nem. – közli az ex főnök a bólintással teljes ellentétben. Nem egy következetes viselkedés, mondhatom!! – Felhívtak a Légierőtől.

– Téged. – szögezem le mihez tartás végett.

– Engem.

– Hogy információt kérjenek.

– Igen. Rólad.

Várom még egy fél percet, hátha rá jönnek mind a ketten, hogy ez az állítás teljesen tarthatatlan. De nem.

– Milyen légierőtől?

– A magyartól.

– Magyarországnak van légierije???

– Ezt neked kéne tudni. – közli Cukorka borongós megrovással, és a kezemre ragasztja az öntapadós cetlit. – Tessék. Hívd fel.

– Nem hívom. – közlöm határozottan, és a kukába hajítom a cetlit. – Én nem jelentkeztem a légierőhöz. Nincs Csillagkapujuk¹.

Először, mióta ismerem őket, nem értékelik a humort. A volt főnököm az asztalára könyököl, és mélyen, freudi módon a szemembe néz.

– Melinda. Két nappal ezelőtt felhívott a Légierőtől egy Kékesi ezredes nevű férfi. Azt mondta, megpályáztál náluk egy állást, és információt kér rólad. Nem akartam mondani semmit, mert tudjuk mindannyian, mennyi csaló van mostanában. Megértette, és visszahívatta magát, hogy biztos lehessek benne, kivel beszélek. – mély levegőt vesz, hogy érezzem a helyzet súlyát. – Egy központi számot adott meg. A Magyar Honvédelmi Minisztériumét. Ott adták meg a Légierőét. *Tényleg* onnan hívtak.

Picit most már azért nyugtalanul leteszem a kajla fülű kutyával ékesített bögrét, és nyelek egyet. Ez már nem tréfa.

– Főnök; nem jelentkeztem a Légierőhöz. Kizárt. Tudnék róla.

– Melinda; náluk van az önéletrajzod. Mindent tud rólad. Még azt is, milyen bugyi van rajtad.

Na speciál ettől tartottam én is. Elképzelésem sincs, hogy mi az ördögbe keveredtem már megint, és pláne,

¹ Csillagkapu – Az 1994-es Csillagkapu című filmen alapuló amerikai-kanadai sorozatban a Föld tulajdonában lévő csillagkaput az amerikai Légierő használja.

hogy hogyan tettem ezt a tudtom nélkül, de nem hangzik a dolog túl viccesnek. Kípecázom a telefonszámot a kukából.

– Felhívhatom innen? – bökök a vonalásra. – Mobilon nagyon drága lenne.

– Persze.

A vonal kicseng; egy ideig nem veszik fel, majd amikor leraknám, csak felkapja valaki.

– Titkárság, tessék.

– Jó napot kívánok, Pálffy Melinda vagyok, és Kékesi ezredes urat keresem.

– Be van jelentkezve? Várja a hívását?

– Tudtommal igen.

– Igen, vagy nem?!?

Nnna. Felülök rendesen a széken.

– Ő keresett engem. – csattan a hangom, akár a géppuskalövés. – Nyilván akar valamit. Kapcsolja, vagy se?!?

– Az ezredes úr nagyon elfoglalt.

– Akkor közölje vele, hogy hívjon újra, ha akar valamit, mert maga eldöntötte helyette, akar e velem beszélni, vagy se!

Támad egy kis csönd a vonal túlsó végén; a főnökét védelmező harcias amazon nyilván gondolkodik. Feltéve, hogy van neki mivel a nyilván terepszínű fejecskéjében.

– Tartsa. – azzal levágja a telefont.

Gondolom, elszáguld a nagyon elfoglalt nem tudom, kihez, megkérdezni, ráér-e nekem. Ingerülten, és sötét arccal várok.

– Kapcsolom az ezredes urat.

– Tegye.

Nem köszönöm meg. Nem kívánok szép napot, ahogy szoktam. Szívem szerint megráznám a grabancánál fogva, akár a kutyát. Nem gondolja, hogy szórakozásból hívogatok egy olyan állami erőszakszervezetet, amit a hátam közepére se kívánok?!? Olyan fajták, hogy szállka megy az ujjamba már a hangjuktól is!!

– Kékesi ezredes. – dörren a kagylóba teljesen szükségtelenül.

– Pálffy Melinda. – vágom vissza szintén köszönés nélkül.

– Maga kicsoda??

– Állítólag nálam jobban tudja!

– Nézze, nekem nincs i... – elhallgat egy pillanatra. – Hogy úgy. Az a Pálffy Melinda.

– Hány van??

– Ahhoz képest, hogy maga akar idejönni dolgozni, elég arrogáns!

ÉN vagyok arrogáns!! ÉN!! Elmorzsolok néhány ór átkot a fogam között, és belekapaszodom az asztalba.

– Én nem akarok maguknál dolgozni!! Én Önökhöz egy árva jelentkezést nem adtam be, azt se tudtam, hogy léteznek!

– Ne szórakozzon itt velem! Itt a pályázata előttem!!

Miiiiicsoda?!?

– Kizárt dolog!! Egyáltalán, minek jelentkeztem volna én magukhoz???

– A földi légi irányításhoz!

– Micsodához????? Mi a jó Isten az a földi légi irányítás???